

Znásilnenie

Vážení čitatelia! Keď som čítal minulý editorial, dost' na mňa zapôsobil autorov názor. V závere vyzýval ostatných, aby sa tiež vyjadrili, preto som sa rozhodol zverejniť svoj názor. Dotyčný editorial nájdete na konci tohto textu.

Najlepšie asi bude začať tým, čo v tej poviedke povedal ten policajt. Pravda je (aspoň čo ja viem, môžem sa samozrejme mylíť) že dievčatá, ktoré napr. mali minisukňu sa obávajú presne takejto reakcie: "A čo ste mala na sebe? Minisukňu? A to sa divíte?" Lenže útočník nemá právo nikoho znásilniť, ani keby sa dotyčná prechádzala po ulici nahá. Napriek tomu práve kvôli takýmto obavám sa väčšina znásilnení vôbec na polícii neudá, takže dotyčný má voľné ruky a môže tak ohrozovať ďalšie ženy. A to za to určite nestojí.

Podľa toho, čo vraví priateľ Dragoniusa (ten hlboko veriaci), mám pocit, že jeho priateľ neverí v Boha, ale v cirkev, verí v to, čo mu povedia v kostole, tomu, čo tvrdí farár, biskup, ... Rád by som tiež podotkol, že cirkev (a teda aj jeho priateľ) by boli proti interrupcii. Ak by bol Boh naozaj stelesnením lásky a dobra, muselo by to znásilnenie mať sakramentsky dobrý dôvod (a úprimne, zaujímalo by ma, že aký). Ako by sa s tým to dieťa malo vyrovnáť? Ako žiť s pocitom, že ste sa nenarodili z lásky ale z nenávisťi, zloby a násilia? Prečo by malo byť niekomu doprané až také kruté utrpenie? Nie je ten *Boh* tak trochu sadista v tomto ohľade? Aj to je jeden z dôvodov, prečo si myslím, že kostole nepočujete (len) pravdu... ale to je teraz celkom vedľajšie. Každopádne – ak by sa už stihol vytvoriť u ženy materinský cit k nenarodenému dieťaťu, dokázala by ísť na interrupciu? A po interrupcii nastáva ďalšie ťažké obdobie. Môžu sa vyskytnúť spontánne záchvaty smiechu a plaču, smútok za nenarodeným dieťaťom... ale pre to dieťa by to mohlo byť lepšie. Možno. Neviem. Záleží od okolností... ako sa teda rozhodnúť v takej situácii? V tomto naozaj dievčatám nezávidím, nemajú to ľahké...

Ako by som reagoval, keby som sa dozvedel, že moje dievča bolo znásilnené? Prvé čo by ma asi napadlo, by bolo dotyčnému utrhnúť hlavu. Doslova. Nepochybujem, že by som bol toho schopný. Ale potom by ma napadlo: "Stačilo by to? Nech radšej trpí aspoň tak, ako trpela a trpí ona, a potom ešte tisíckrát horšie." Ale ako to dosiahnuť? Ved' psychická bolesť je oveľa horšia, ako ta fyzická. To viem až priveľmi dobre z vlastnej skúsenosti. A aj keby som našiel spôsob, ako ho dostatočne mučiť, dokázal by som prestať včas? Čo ak by som ho zabil? Ako by som sa jej potom pozrel do očí? Ako by u mňa potom mohla hľadať istotu a oporu, keby som bol len mučiteľ a možno dokonca vrah? A v neposlednom rade sa musím spýtať: "Bola by to pomsta za ňu, alebo za mňa?" Čo teda mam robiť? Ak by som aj pomstil ju, pomohlo by jej to nejak? Nie.

Najlepšie asi bude urobiť to, čo naozaj potrebuje: aby som stal pri nej, bol jej oporou, umožniť jej uvoľniť svoj žiaľ a poľutovať ju. Potom je dať silu, aby sa nebála ísť na políciu a pomôcť jej nájsť odvahu nahlásiť, čo sa stalo. A čo ďalej? Hlavne stáť pri nej, byť tolerantný a pomôcť jej preniesť sa cez toto ťažké obdobie. Pomôcť jej niest' následky jej rozhodnutia, nech by už bolo akékoľvek, nič jej nenútiť nasilu. Možno by nebola na škodu aj návšteva psychiatra, ktorý by jej tiež mohol pomôcť vyrovnáť sa s takouto otrasnou skúsenosťou. V žiadnom prípade by som sa od nej neodvrátil, ale aj naďalej by som stál pri nej.

A na záver by som rád nastolil podobný problém: "Čo by ste robili vy, vážené dámy, keby vám nejaká žena znásilnila vášho priateľa?" To nie je vtip, také niečo sa naozaj môže stať a aj sa stáva, aj keď je to dost' zriedkavé. Som zvedavý na vaše reakcie.

Martin "DevelX" Jurča

(mjurca@centrum.cz, www.allstarsteam.ic.cz)

TOTO NIE JE POVIEDKA! Je to malá úvaha. Napriek tomu by som bol veľmi rád, keby si si ju prečítal(a) a zamyslel(a) sa nad ňou.

Čo je to vlastne znásilnenie? Keď muž násilne vnikne do posvätného chrámu ženy, tam, kam má právo vniknúť len ten, kto ju skutočne miluje? Žena je predsa slobodná bytosť, má právo sa rozhodnúť, komu poskytne ten dar a komu nie. Keď si niekto tento dar zoberie násilu, keď ho vytrhne brániacej sa žene z náručia, môže sa ešte nazývať mužom? Muž je ten, kto ženu chráni, nie ten, kto ju zneuctí, znásilní, pošliape...

Čítal som (v poviedke Znásilni mňa od Jakuba Šilhavíka uverejnenej v programe Scorpion's WinCheater) reč jedného policajta vyšetrujúceho znásilnenie, citujem: „Neměla jste se tak odvážně oblékat, ten kluk se nemohl udržet.“ Z toho policajta je mi zle. Sme predsa ľudia! Máme predsa rozum, ktorý nám hovorí, čo máme robiť. Máme ho na to, aby sme sa mohli udržať a nie počúvať sexuálne pudy! Ten, čo znásilní, nepočúval svoj rozum, ale, ako sa hovorí: svoj pohlavný orgán! Je možné, že mnohí sa správajú stále ako zvieratá, aj keď sa človek vystatuje, aký je inteligentný, považuje sa za niečo viac ako zviera? Tí, ktorí sa nedokážu udržať pri pohľade na ženu nemajú právo sa nazývať človekom. Ja som tiež muž, tiež mi všeličo hovoria hormóny, keď vidím peknú ženu na ulici, ale používam mozog, pretože som človek, viem, že keby som dotyčnú znásilnil, ponížil by som ju, pošliapal to nádherné, čo je v nej a zahubil by som v nej to ženské, to, čo ju robí ženou. A to nechcem, aj keď je tá žena cudzia a nemusí mi na nej záležať, lebo by sa zo mňa stalo zviera, nemohol by som existovať sám so sebou, s pocitom, že som zničil dušu niekoho takého krásneho a čistého ako je žena.

Na túto tému som sa rozprával s jedným mojím priateľom, ktorý je hlboko veriaci. Nedokážem pochopiť, ako môže Boh pripustiť, aby sa niečo také stalo! Ako môže z takéhoto pošpineného spojenia vzísť dieťa? Samozrejme, žena môže pre istotu užívať antikoncepčné pilulky, ale musí jej byť zle z toho, že to robí len preto, lebo po svete behajú rôzni úchyláci, ktorí by ju mohli zneužiť. A keď je žena veriacou a vie že cirkev zakazuje antikoncepciu? Čo má robiť potom? Môj priateľ na túto otázku odpovedal, že je to skúška, ktorou Boh skúša znásilnenú. Tak to teda ďakujem pekne. Nechcem sa rúhať, ale ja KAŠLEM na Boha, ktorý dopustí aby sa takej bytosti ako je žena stalo niečo také hnusné. Čo je to za skúšku? Potupenie, pošliapanie, zmrzačenie duše a ešte k tomu, niekto čaká, že si nechá dieťa, ktoré jej bude navždy pripomínať, čo sa stalo! A čo interrupcia? Ak zlyhajú antikoncepčné prostriedky a žena si dieťa nechce nechať, je to jej jediná šanca. Samozrejme, môže dať dieťa do domova, ale tam nikdy nedostane takú výchovu akú by mu dali obaja rodičia. A čo ak si žena nakoniec dieťa nechá, má mu klamať, že jeho otecko zomrel, už sa nikdy nevráti? Alebo mu má povedať krutú pravdu, že jeho otec je hnusný skurvysyn, ktorý ju znásilnil?

Skúste si predstaviť, vážení muži, že chodíte s pekným dievčaťom, ktoré nadovšetko milujete a ste ochotní za ňu aj zomrieť. Ako by ste sa cítili, keby jedného dňa prišla domov, znásilnená? Keby sa vám dostal do rúk dotyčný, určite by vás museli držať, inak by ten, čo znásilnil vašu milovanú už nežil. Neboli by vám potrebné zbrane, holými rukami by ste mu dolámali kosti, rozkopali, prepáčte za výraz, gule a rozmlátili mu lebku o podlahu. A potom by ste išli do väzenia, pretože ste sa spravodlivo pomstili.

Po svete behá mnoho takých, ktorí za znásilnenie nepykajú vo väzniciach (alebo umlätení na smrť v pekle), ale si voľne behajú po svete a ďalej znásilňujú. Je to nechutné, ale je to tak.

Túto poviedku som napísal ako protest proti znásilneniu. Viem, že je to trochu málo, že to veľmi nepomôže, ale myslím, že človek, ktorý si ju prečíta sa aspoň zamyslí nad týmto problémom. Nadšene očakávam Vaše reakcie.

Dragonius